

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **stěžovatele: D. P.**, zastoupen JUDr. Davidem Černým, advokátem, se sídlem Vinohradská 343/6, Praha 2, a **dalšího účastníka: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti stěžovatele proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 9. 2003, č. j. 9 Az 70/2003 - 39,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Ministerstvu vnitra **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci stěžovatele, advokátovi JUDr. Davidu Černému, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v částce 2150 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobce napadá kasační stížností shora označený rozsudek Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba směřující proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 13. 5. 2002, č. j. OAM - 2470/AŘ - 2001, jímž byl zamítnut rozklad žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 20. 4. 2001, č. j. OAM - 1139/VL - 14 - ZA04 - 2001, kterým žalobci nebyl udělen azyl z důvodu nesplnění podmínek podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), a že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona; a o nákladech řízení bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu.

Žalobou podanou u Vrchního soudu v Praze dne 24. 6. 2002 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí ministra vnitra, jakož i rozhodnutí orgánu 1. stupně a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě namítl, že správní orgán neposoudil správně a úplně skutkový stav věci před vydáním rozhodnutí a tím nesplnil povinnost uloženou v ustanovení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „správní řád“), a v důsledku toho i nesprávně posoudil žádost žalobce o udělení azylu. Dále namítl, že důkazy, které si správní orgán opatřil pro rozhodnutí, nebyly úplné, čímž opětovně došlo k porušení citovaného ust. § 32 odst. 1 a dále k porušení ust. § 34 odst. 1 správního řádu. Žalobce v žalobě dále uvedl, že na rozhodnutí soudu závisí jeho další existence, protože v zemi původu – na Ukrajině se cítí být ohrožen na životě, neboť byl již dříve postřelen bandity, tuto skutečnost neoznámil milici, protože se bál. Má v zemi původu bezprostřední obavy o svůj život a strach z pronásledování ze strany těchto osob, které mu vyhrožují zabitím. V doplnění žaloby ze dne 15. 10. 2002 žalobce uvedl, že nezákonnost rozhodnutí spatřuje rovněž v tom, že žalovaný považoval zjištění provedená před správním orgánem 1. stupně za dostatečný podklad pro rozhodnutí, ačkoliv správní orgán vycházel pouze z obecných, nikoliv z konkrétních zjištění poměrů na Ukrajině, konkrétně pak z místních poměrů v městě U., a učinil tak podle mínění žalobce zjednodušený závěr, že jeho problémy nelze podřadit k důvodům pro udělení azylu podle zákona o azylu. V této souvislosti opakovaně žalobce odkázal na porušení shora citovaného ust. § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46 správního řádu, a dále porušení zejména článku 36 Listiny základních práv a svobod. Žalobce dále uvedl, že se domnívá, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12, neboť má strach z pronásledování z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině – nečlenů mafiánských struktur, a dále z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu, resp. podmínky pro vztažení překážky vycestování podle § 91 citovaného zákona.

O žalobě, která byla ve smyslu platné právní úpravy účinné od 1. 1. 2003 postoupena Vrchním soudem v Praze příslušnému Městskému soudu v Praze, rozhodl uvedený městský soud rozsudkem ze dne 29. 9. 2003, č. j. 9 Az 70/2003 - 39, tak, že žalobu zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že žalobcem uplatněné důvody nelze podřadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze azyl udělit a žalobce (dále jen „stěžovatel“) tak nesplnil zákonné podmínky pro jeho přiznání.

Proti tomuto rozsudku Městského soudu v Praze podal stěžovatel dne 18. 11. 2003 kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas. Rozsudek byl stěžovateli doručen dne 4. 11. 2003 a kasační stížnost byla podána poště k přepravě dne 18. 11. 2003 a doručena městskému soudu 19. 11. 2003. Jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je zastoupen advokátem.

Jako důvody kasační stížnosti stěžovatel uplatňuje důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „ s. ř. s.“), jak lze dovodit z obsahu podání.

Stěžovatel nejdříve podal v zákonné lhůtě kasační stížnost, v níž uvedl, že důvody doplní následně po poradě se svým zástupcem a současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. V doplnění kasační stížnosti k výzvě Městského soudu v Praze ze dne 9. 2. 2004, č. j. 9 Az 70/2003 - 48, pak zástupce stěžovatele opakovaně uvádí, stejně jako v žalobě, že správní orgán porušil ustanovení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46 správního

řádu, neboť nebyl přesně a úplně zjištěn skutečný stav věci, a tím došlo k porušení procesních práv stěžovatele ve správním řízení, jež jsou zakotvena nejenom ve správním řádu, ale i ústavně zakotvena v Listině základních práv a svobod, a to zejména v článku 36. Stěžovatel rovněž rozsáhle opakuje důvody, které ho vedly k opuštění země původu. Tvrdí, že městský soud, stejně jako žalovaný, nesprávným způsobem posoudil právní otázku, a sice zda je možno na jeho případ vztáhnout ustanovení § 12 zákona o azylu, neboť správní orgán i soud se omezily v této části pouze na konstatování, že stěžovateli v zemi původu – na Ukrajině, žádné pronásledování nehrozí, a jeho žádost o udělení azylu je tedy nedůvodná.

Ze shora uvedených důvodů stěžovatel navrhuje napadené rozhodnutí zrušit a zároveň požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření uvedl, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu, tak i rozsudek městského soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy, a dále odkazuje na obsah správního spisu, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele učiněné ve správním řízení. Kasační stížnost považuje za nedůvodnou a navrhuje její zamítnutí. Stejně tak neshledává důvody k přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud napadené soudní rozhodnutí přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel uplatnil stížnostní důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní předpis, popř. je sice aplikován správný právní předpis, ale tento je nesprávně vyložen.

Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že Městský soud v Praze při vlastním přezkoumání žalobou dotčeného rozhodnutí správně vyšel z dostatečně zjištěného skutkového stavu, který správně po právní stránce posoudil a zabýval se všemi výroky napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje se závěry městského soudu a shodně s tímto soudem má za to, že stěžovatelem uváděné důvody pro udělení azylu, a to jak v řízení před správním orgánem, tak potom obdobně i v řízení před soudem, nelze zařadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze podle zákona o azylu žadateli azyl udělit, anebo jinak řečeno, na jehož základě je na udělení azylu právní nárok. Podle názoru Nejvyššího správního soudu tak Městský soud v Praze právní otázku v předcházejícím řízení posoudil správně. S ohledem na uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že Městský soud v Praze správně usoudil a rozhodl, že stěžovatel nemá nárok na udělení azylu podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 ani podle § 14 zákona o azylu a že se na něho nevztahuje překážka vycestování podle § 91 citovaného zákona. S námitkami stěžovatele se Městský soud v Praze náležitým a vyčerpávajícím způsobem v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádal.

Ostatně stěžovatelem uváděný strach z výhrůžek ze strany soukromých osob v zemi původu a z toho pramenící strach o život po návratu, není důvodem, který je podřaditelný

pod ustanovení zákona o azylu, neboť uváděné problémy nebyly zapříčiněny důvody pro azylové řízení významnými, tedy jeho rasou, národností, náboženstvím, příslušností k určité sociální skupině, či zastávanými politickými názory. V kasační stížnosti tvrzený důvod – obavy z pronásledování z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině, kterými jsou dle názoru stěžovatele i nečlenové mafiánských struktur, tedy i on sám, nelze přijmout. Zákon o azylu pojem sociální skupina nevymezuje, lze však výkladem dospět k závěru, že „sociální skupina“ se skládá z osob podobného společenského původu nebo postavení, obdobných majetkových poměrů, společenských obyčejů apod. U nečlenů zločineckých struktur proto nelze o sociální skupině hovořit.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se Městský soud v Praze napadeným rozsudkem nedopustil nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky v předcházejícím řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Žalovaný správní orgán i Městský soud v Praze postupovaly správně, když důvody uplatňované stěžovatelem neshledaly jako důvody k udělení azylu a podle toho rozhodly.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že Ministerstvu vnitra se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát. Podle § 35 odst. 7 s. ř. s. Nejvyšší správní soud přiznal advokátovi JUDr. Davidu Černému odměnu ve výši 2150 Kč (dva úkony právní služby po 1000 Kč spočívající v první poradě s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. b/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů, a v písemném podání soudu podle § 11 odst. 1 písm. d/ téže vyhlášky, a dva režijní paušály po 75 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. října 2005

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu